

udtalt sig noget anderledes, — men naar jeg holder mig til Ordene i Andragendet, synes det mig, at disse Ord meget stærkt tale for, at i Virkeligheden ere de ærede Herrer ikke og kunne ikke være af en meget afvigende Anskuelse fra den, som jeg gjør gjældende. Seg vil tillade mig at fremhæve nogle Linier. Det hedder her: „Naar en Retshandel er indgaaet i god Tro med en Mand, som maa anses for solvent, naar fuldt Bederlag er givet for Gjælden, og naar Kreditor Intet har foretaget for at formaa Skyldneren til at betale Gjælden ved Forfaldstid paa andre Kreditorens Bekostning, saa maa, mene vi, Kreditors Ret til den modtagne Betaling være uantastelig Skyldnerens Bo, d. e. hans øvrige Kreditorer, bør ikke være berettiget til, en uberegnelig Tid efter at en forfalden Betaling retmæssig er erlagt, at fordrø Tilbagebetaling, blot fordi Kreditor inden Betalingstiden bliver vidende om Omstændigheder, hvorefter Skyldnerens Fallit maatte betragtes som forestaaende.“ Først maa jeg bede fremhævet, at, naar Udtrykket skulde være ganske nøiagtigt, og dette er dog meget vigtigt ved en saadan Sag, saa maatte det ikke hedde „forestaaende“, men „nær forestaaende“. Det er med særdeles Hensyn til Straffelovens Bestemmelser en meget vigtig Forskjel. Men fremfor Alt, naar det siges: „Naar Kreditor Intet har foretaget for at formaa Skyldneren til at betale Gjælden ved Forfaldstid paa andre Kreditorens Bekostning,“ er det saa, mine Herrer, under de i det her omhandlede Forslag foreliggende Omstændigheder muligt at sige, at Kreditor ikke gjør det? Under den Situation, som foreligger, under de bestemt begrænsede Betingelser, som ere fastsatte i den foreslaede § 24, kan man der gaa hen og sige, at Kreditor Intet har foretaget for at formaa Skyldneren til at betale Gjælden paa andre Kreditorens Bekostning. Bedkommende veed jo dog meget godt, at det fler paa de andre Kreditorens Bekostning, og han lader sig sandelig ikke tvinge, overtale eller trykke til at modtage den Betaling, hvorom det her gjælder. Seg tror altsaa, at der i denne Ufsættelse af det foreliggende Andragende skimter en Erkjendelse

frem af det Berettigede i det her behandlede Forslags Grundtanke. Men der er en Bemærkning, som jeg vil gjøre, og som jeg vil henstille til det ærede Udvalg. Det angaar et Tillæg, som jeg for min Person i det Mindste ikke skulde have Noget at indvende imod, hvis man derved kunde enes. Spørgsmaalet har tidligere været fremme, men jeg bringes til at tænke paa det paany ved det Udtryk, som findes i Komiteens Andragende efter de Ord, jeg sidst citerede. Naar det nemlig hedder, at Skyldnerens Bo ikke bør være berettiget til i en uberegnelig Tid efter, at en forfalden Betaling er erlagt, at fordrø Tilbagebetaling, saa er dette heller ikke tilsigtet. Seg tror ikke, at Lovbestemmelsens Kraft vilde væsentlig svækkes, fordi der blev sat en Tidsbestemmelse ind i § 24, hvorefter jeg tror, at hele Lovens Opgave, at virke til en retfærdig Fordeling mellem Kreditorerne, naar Falliten staar for Døren eller, som det hedder, er nær forestaaende, vilde lide meget. Væsentligt, naar man strøg den hele Bestemmelse. — Seg vil endnu tilføie, at, naar det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Melchior) saa stærkt gjorde gjældende, at det ikke kunde nytte at ville give Love, som strede mod den almindelige Mening, saa er det en meget farlig Sætning. Derjom Bestemmelsen er rigtig, saa over Loven Indvirkning paa den almindelige Mening; den almindelige Mening, som maatte gif mere eller mindre i en modsat Retning, for Loven blev givet, paavirktes af Loven, den vendes og dreies i en anden Retning. Den Tid ligger jo indenfor mange af de her Nærværendes Erindring, da det just ikke betragtedes som noget saa særdeles Utilbørligt, om en Kjøbmand gjorde sig skyldig i Goldsvig. For 50 Aar siden — ja, jeg behøvede ikke at gaa saa langt tilbage, men jeg vil ikke gjerne præcisere Tidspunktet for skarpt — var der just ikke nogen meget streng Opfattelse i den Retning imellem Kjøbmænd, og dog vilde Ingen sige, at Loven derfor skulde rette sig efter denne almindelige Mening. Nei, Loven kæmper med den almindelige Mening, og er Loven rigtig, overvinder den den falske almindelige Mening. Det er Synspunktet. Det ærede Medlem mener nu, at Loven ikke er rigtig, og det er en Selvfølge,